

Ján Adamus

3. pôstna nedeľa – rok B

Jn 2, 13- 25

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Vyhнали ste už niekedy z domu, z chodby v činžiaku, zo svojho pozemku niekoho, kto sa nevedel „vpratať do kože“ a robil zlo? Niekoho, koho hriech sa už nedal viacej tolerovať?

Ježiš to urobil. Vyhnal z chrámu tých, ktorí z neho robili tržnicu. Na týchto, takzvaných veriaciach, ktorí z chrámu bohatli, platila výčitka proroka Izaiáša: „Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. A hoci títo ľudia žili v hriechoch, boli so sebou spokojní a utešovali sa tvrdením, že iní sú ešte horší ako oni.“

Vedomie hriechu prechádza dejinami ľudstva od prvých výčitek svedomia po páde prvých ľudí, cez Kaina, ktorý priznáva vinu za vraždu brata a bojí sa, že ľudia ho budú pre tento skutok prenasledovať, ukazovať na neho prstom, až napokon ho zabijú. Pripomeňme si kráľa Dávida, ktorý tiež zhrešil, ale potom konal veľké pokánie. Ku kajúcnosti vyzývali izraelský národ aj proroci, ktorí sa stali jeho živým svedomím. Ukazovali, že verejné hriechy národa, ako bol odpad od viery, nemravnosť, lakomstvo, pripodobňovanie sa zvykom okolitých národov..., boli neskôr príčinou politickej aj náboženskej skazy národa. A keď sa Židia vracali domov zo zajatia, ich vodcovia zdôrazňovali, v čom vidia záchranu pre budúcnosť – vrátiť sa k vernosti Bohu a k zachovávaní jeho zákona.

Na obzore dejín sa v istom období objavil Ján Krstiteľ, ktorý hlásal pokánie a hoci kázal ešte so starozákonnou tvrdosťou, prorocky už ukazoval na nového ducha kajúcnosti. Hovoril: Nikoho nepodvádzajte, neokrádajte, nevyberajte viac ako sa má, neutláčajte...

Napokon prichádza Kristus, ktorý do pokánia vkladá Božiu lásku a milosrdenstvo. Jasne to vystihuje v podobenstve O márnoträtom synovi. Ale od tých, ktorých uzdravil, požaduje radikálnu zmenu života: Viac už nehreš! Nikomu však neodmieta odpustenie. Preto aj večer, prvého dňa po zmŕtvychvstání, dáva apoštolom moc odpúšťať, ale aj zadržať hriechy. Tým jasne poukazuje, že v jeho mene majú súdiť ľudské činy.

Kresťania od počiatku vedeli, že moc odpúšťať hriechy bola daná Cirkvi. Za najťažšie sa považovali odpad od viery, vražda a cudzoložstvo. Zvlášť v dobách prenasledovania niektorí dokonca tvrdili, že odpad od viery je neodpustiteľný. Časom počet hriechov, ktoré museli prejsť sviatosťou zmierenia sa menil a rástol. Vplyv na to malo pohoršenie z hriechu, ktoré vplývalo tak na kresťanov, ako aj pohanov. Prísnosť sa nezastavila ani pred mocnými tohto sveta. Svätý Ambróz vylúčil z účasti na veľkonočnej bohoslužbe samotného

cisára Theodosia, ktorý v Solúni nariadil pozabíjať vojakov zapletených do sprisahania proti nemu.

Z verejných hriechov sa hriešnik vyznal biskupovi, ktorý ho prehlásil za kajúcnika. Pokánie konal verejne, ale nemohol ešte pristupovať k svätému prijímaniu. Okolo roku 600 začal zvyk spovedania sa aj z hriechov, ktoré neboli spáchané verejne. Za tieto hriechy sa rozhrešenie udeľovalo okamžite a pokánie sa konalo súkromne.

Veriacim, ktorí sa vyhýbali spovedi, nariadila Cirkev na IV. lateránskom koncile v roku 1215, aby aspoň raz do roka sa vyspovedali a prijali Eucharistiu. Až v neskorších časoch sa začala praktizovať tzv. spoveď zo zbožnosti, ku ktorej kajúcnikov priviedli zvláštne príležitosti ako sú Vianoce, Veľká noc, narodeniny, úmrtie v rodine, výročie sobáša... Dokonca v stredoveku platila zásada, že na stavbe domu smel pracovať iba ten, kto bol bez hriechu.

Pre tých veriaciach, ktorí však chcú viesť opravdivý kresťanský život, je potrebná častá sviatosť zmierenia. Tak ako si často upratujeme byt, v ktorom žijeme, mali by sme si často upratovať aj dušu. Vtedy totiž kňaz môže dušu viesť a pravidelné prijímanie Eucharistického Krista nám dáva silu, aby naša túžba po obnove vo svätej spovedi bola pevná a rozhodná.

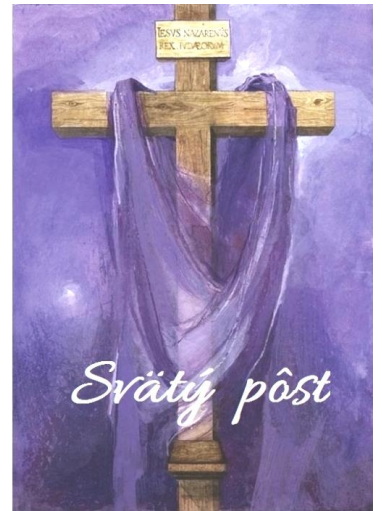
Čo myslíte, keby sa teraz Ježiš prechádzal pomedzi nás, nechal by nás tu všetkých? V akom stave je moja duša? Kedy som naposledy pristúpil k sviatosťi zmierenia? Mala táto sviatosť pre mňa osoh alebo to bola iba zvyková záležitosť, aby bola spokojná moja mama, manžel/manželka, kňaz z príbuzenstva...?

Nedávno bola v médiách zaujímavá debata o informačných technológiách a ich účinku na celú spoločnosť. Poslucháčovi mohla zaujať poznámka jedného z diskutujúcich, ktorý upozornil na nebezpečenstvo, že doslova záplava informácií veľmi často vedie k takému povrchnému chápaniu vecí, že je jednoduché napokon dôjsť aj k mylným uzáverom.

Záplava informácií a denno-denne presvedčanie, že žijeme v časoch, kedy je všetko možné a dovolené, privedú človeka k presvedčeniu, že hriech neexistuje. On však existuje a my to veľmi dobre vieme. Preto aj hlavným zmyslom pokánia je a zostane návrat milosti posväcujúcej do duše.

Vážme si sviatosť zmierenia ako prostriedok nášho priblíženia sa k Bohu a v žiadnom prípade nemajme pred ňou strach. To nie je sviatosť strachu, ale Božieho milosrdenstva.

Pýtate sa: Kedy mám teda chodiť k spovedi? Vtedy, keď by ma tu už Ježiš nenechal pokojne sedieť...

Ježišu Kriste, pravdy jas, nech zmizne temno hriechov z nás, nech svetlo čnosti príde k nám, keď zas deň dávaš krajčinám.

Čas milostivý dávaš nám; nech kajúcnosť je nábožná. Obráť nás, Bože láskavý, nech milosť hriešnych uzdraví.

Daj konať pravé pokánie, ono nám viny odvanie a darom tvojej milosti vstaneme z našej hriešnosti.

Už je deň, slnko vychádza, k rozkvetu všetko privádza; nech naše srdce zahreje lúč milosti a nádeje.

Nech celé tvorstvo korí sa tebe, láskavá Trojica; my, obnovení milosťou, spievajme pieseň s radosťou. Amen.

Slová otcov púšte

Opát Daniel rozprával, že svätý Arzenius hovoril bratom, čo vraj počul o inom, ale nakoľko sa dá pochopiť, zrejme mal také videnie: Jeden zo svätých starších mníchov sedel vo svojej chyži a zrazu sa mu prihovára hlas: „Vyjdi von a ukážem, ako pracujú ľudia.“ I vstal a vyšiel von. A tam mu ukázal čierneho Etiópčana, ktorý rúbal sekerou drevo a ukladal na veľkú otep, i pokúšal sa ju zdvihnúť, ale nevládal ju uniesť; nato sa vrátil, znovu narúbal dreva a pridával ešte na tú otep. Potom mu ukázal iného človeka, ktorý stál pri studni a čerpal z nej vodu a lial ju do vedra, a z druhej strany voda cez diery vytekala nazad na to isté miesto. Zasa mu povedal: „Pod', nasleduj ma, a ukážem ti niečo.“ I videl čosi akoby stavbu chrámu a dvoch mužov, ktorí sedeli na koňoch a niesli na pleciah každý jedno drevo, totiž dlhú kladu, a chceli naraz vojsť do brány, a pretože drevo niesli popri sebe, nemohli vojsť do tej brány; a ani nevošli, lebo sa neuponížil jeden pred druhým a nedal miesto druhému. Vyložil mu teda tie videnia: „Tí, čo niesli drevo, majú sväté mníšske jarmo, lež sami ospravedlňujú pýchu vo svojich srdciach a neponižujú sa, nechcú totiž kráčať v pokore po ceste Spasiteľa, nášho Pána Ježiša Krista, ktorý povedal: Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie pre svoje duše. Preto pre pýchu svojich srdc ostali vonku, vylúčení z Kristovho nebeského kráľovstva. No ten, čo rúbal drevo a stále pridával na otep, to je človek, obťažovaný mnohými hriechmi, a predsa na otep svojich hriechov pridáva stále nové a nové hriechy, hoci by mal skôr konať pokánia za predošlé hriechy; ale neusiluje sa napraviť chyby prvých hriechov, pridáva ešte iné ku hriechom predošlým. A človek, čo čerpal vodu zo studne, robí voľačo dobrého, keďže však ešte viac zla pácha hriechmi, daromné sú i dobré skutky, ktoré koná. Ako hovorí Apoštol, človek má s bážňou a strachom pracovať na svojej spásе.“

Inokedy istý brat doniesol svätému bratovi Makarovi hrozno, ale ten z lásky k blížnemu nehľadel na seba, lež na druhého, a zanesol ho inému bratovi, ktorý sa zdal byť slabšieho zdravia. Tu chorý vďaka vzdával Bohu za starostlivosť brata, prijal hrozno a keďže aj on viac myslel na blížneho ako na seba, zanesol ho inému chorému bratovi, a tento zas inému; a tak hrozno obišlo po všetkých chyžiach, ktoré boli ďaleko od seba roztratené po púšti; i keďže nevedeli, kto ho prvý daroval, napokon zanesli hrozno tomu, kto ho poslal. A svätý Makar sa tešil, keď videl v bratoch takú zdržanlivosť, takú lásku, a sám sa ešte prísnejšie začal cvičiť v duchovnom živote.

Sviatosť zmierenia – viacerí kňazi:

Sviatosť zmierenia za účasti viacerých kňazov – spovedníkov, bude v sobotu pred Palmovou nedeľou – 23. marca v čase od 9:30 do 11:30 hod.

Sviatosť pomazania chorých:

V pondelok 25.marca počas slávenia sv. omše budem v kostole vysluhovať sviatosť pomazania chorých. Prijat' túto sviatosť môžu tí, ktorí majú vyšší vek – 70 rokov a viac. Môžu ju prijat' i mladší, ktorí sú vážnejšie chorí. Pre prijatie pomazania je dôležité, aby sme boli duchovne pripravení, teda v stave Božej milosti. (po sv. spovedi)

Pobožnosť krížovej cesty:

Krížovú cestu sa modlíme v piatok o 16:30 hodine a v nedeľu o 14:00 hodine.

Pozvanie - Máriina légia:

Spoločenstvo Máriina Légia nás pozýva na stretnutie a oboznámenie sa s činnosťou tohto spoločenstva. Stretnutie sa uskutoční vo farskom kostole vo Vištuku v piatok 8. marca hneď po sv. omši.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 1 – 27.

Štúdium teológie pre laikov i kňazov:

Rímskokatolícka cyrilometodská bohoslovecká fakulta v Bratislave ponúka kandidátom kňazstva ako aj laickým študentom a študentkám magisterské štúdium katolíckej teológie dennou formou. Štúdium prebieha v Kňazskom seminári v Nitre. Zaujímaví môžu zaslať elektronickú prihlášku na štúdium do 30.apríla 2024 na stránke www.frcth.uniba.sk. Mladí muži, ktorí chcú raz slúžiť Bohu a ľuďom ako kňazi, si podávajú prihlášku i do Kňazského seminára v Nitre na stránke www.ksnr.sk.

Sväté omše po 3. Pôstnej nedeľi (B)

4. III. pondelok

17:00 Za † Valentína a Serafínu Kulifajových

5. III. utorok

17:00 Za † Ladislava a Jolanu Brečanových, synov Vladimíra a Jozefa

6.III. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

7.III. štvrtok

17:00 *Pod'akovanie Pánu Bohu za dar syna a prosba o Božie požehnanie*

8.III. piatok

17:00 Za † Janku Halešovi

9.III. sobota

08:00 *Pod'akovanie za dar života*

10.III. 4.pôstna nedeľa - (B)

08:00 *Za farníkov*

Lektori: Polanská Bažiková

11:00 *Za † Gabriela*

Lektori: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

4.III. pondelok sv. Kazimír

5.III. utorok sv. Teofil, biskup

6.III. streda sv. Fridolín

7.III. štvrtok sv. Perpetua a Felicita, mučenice

8.III. piatok sv. Ján z Boha, rehoľník

9.III. sobota sv. Františka Rímska, rehoľníčka

Kde začať

Existujú rôzne návody na čítanie Písma, ktoré, v snahe vyhnúť sa nezáživnejším statiam v nej, ponúkajú rozpis čítaní na každý deň, neraz aj z troch biblických kníh naraz. To však nijako nenapomáha nadobudnúť si ten nevyhnutný celkový pohľad na jednotlivé knihy Biblie či na Bibliu celú.

Niektorí radi čítajú Bibliu rovno od začiatku, iní od Nového zákona. Úplným začiatočníkom sa najlepšie hodí začať čítaním Markovho evanjelia, evanjelia katechumenov, čiže tých, ktorí sa chystajú na krst. Potom pokračovať „iným typom“ evanjelia, ktorým je Jánovo, ďalej Skutkami apoštolov prvotné súvislé oboznámenie sa s Novým zákonom zavŕšiť Prvým listom Korintánom, Listom Filipanom a Prvým Petrovým listom.

„Božie slovo je vitálnou podstatou našej duše, ktorá ju živí, dáva jej vzrast, vedie ju. Neexistuje nič iné, čo môže oživovať rozumnú dušu, iba Božie slovo.

SVÄTÝ AMBRÓZ

Starý zákon je dobré začať čítaním Knihy Genesis potom si prečítať najdôležitejšie časti Knihy Exodus, niektoré časti Knihy Sudcov, Samuelových kníh, Knih Kráľov. Potom ukážky z Knih Ezdráša, Nehmiáša a Prvej knihy Machabejcov. Napokon si urobiť prehľad o prorockých a múdroslovných knihách. Po tejto základnej exkurzii sa možno zhlboka nadýchnuť a začať čítať, počnúc Novým zákonom, Knihu za knihou kompletnú Bibliu.

Klasické poradie jednotlivých kníh určite nie je na súvislé čítanie ideálne. Tvrdou skúškou v odvahe a vytrvalosti býva najmä Kniha Levitikus. Kto ju zdolá, určite zvládne aj celú Bibliu! Preto ak sa nedáme znechutiť zoznamami a vyčísľovaním, predpismi či obetami v tejto knihe a pokúsime sa cez ne dostať takým pružnejším spôsobom, o to viac si vychutnáme napríklad aj Knihu Deuteronomium v závere piatich Mojžišových kníh.

Spokojne sa môžeme rozhodnúť aj pre vlastné poradie čítania kníh - stačí, ak si v obsahu ceruzkou poznačíme knihu, ktorú už máme prečítanú. Veď oveľa dôležitejšie je prečítať celú Bibliu, ako ju čítať stoj čo stoj za jeden rok knihu za knihou. Niekomu zas pomáha, ak si napochytrá zo zvedavosti niektorú knihu Biblie prejde a potom sa do nej pustí druhýkrát, ale pokojne. A vychutnáva ju. Mladí si zas môžu pomôcť biblickými aplikáciami z internetu. No a ak sa akurát blíži Adventné obdobie a dlhé zimné večery, tak je ten najideálnejší čas pustiť sa do jej súvislého čítania.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

A orientovať v súčasných v médiách ?

Určite sa zhodneme na tom, že nikdy doteraz nebol človek pod takým tlakom médií, rozličných „postov“ informácií a správ ako dnes. A nikdy v dejinách sa človek k týmto informáciám nedostal tak rýchlo. Psychológovia a psychiatri dokonca tvrdia, že táto záľaha

informačných podnetov môže človeku spôsobiť psychické problémy vrátane duchovných ťažkostí, lebo nestíha selektovať a vnútorne ho mátie diverzita a protirečivosť všetkého, čo počuje. Ako sa v takejto situácii zorientovať?

Najprv treba definovať, čo je životným cieľom človeka. Hľadať pravdu, nachádzať pravdu a žiť podľa pravdy. Určite neplatí, že každý ma svoju pravdu. Ako by sme mohli žiť spolu, keby každý presadzoval, čo sa mu zdá pravdivé? Niektorí hovoria, že pravda neexistuje, iní tvrdia, že je to spoločenská dohoda, a objavujú sa aj názory že pravda je názor väčšiny alebo to, čo ľuďom vyhovuje v určitej chvíli. A preto ako kňaz a biskup z hĺbky vlastného vnútorného presvedčenia musím pripomenúť, že tu máme kompas, je tu text, ktorý je taký starobylý, osvedčený a otestovaný i nami, že nám môže zásadne pomôcť, aby sme sa zorientovali v tom, čo je a čo nie je pravda, a aby sme cez tento text nadobudli vnútornú citlivosť na danú skutočnosť. Existuje totiž základný BOŽÍ projekt s ľudskou civilizáciou a v rámci toho aj projekt s každým jedným z nás. Sme pozvaní čítať knihu kníh, Bibliu, a v nej evanjelium Ježiša Krista, nášho Pána, Vykupiteľa, Spasiteľa, záchrancu. Sväté písmo a v rámci neho návod na použitie života, Bola by chyba, keby sme sa zachovali ako človek, ktorý si kúpi nejaký produkt a návod si prečíta až vtedy, keď sa mu danú vec nepodarí naštartovať alebo sa pokazí. Dôležité je čítať návod na začiatku a aj neskôr, paralelne s tým, ako v živote postupujeme. Aj na základe tohto biblického, teda Božieho posolstva nadobudneme vnútornú schopnosť rozlíšiť, čo je a čo nie je pravda, čo nás k pravde vedie a buduje naše vnútro a čo nás od nej odvádza.

Sväté písmo nás vedie k tomu, aby sme mali pred Bohom a pred ľuďmi čisté svedomie, aby sme žili duchovný život v znamení každodenného osobného kontaktu s Bohom. Patrí k tomu aj svedie a duchovné vedenie, dobrá spoločnosť, vnútorná úprimnosť k sebe aj k druhým, adekvátne štúdium, správne kritické a logické myslenie, formovanie vnútornej rovnováhy medzi racionalitou, emocionalitou a intuíciou. Dnes je medzi mladými trend oddávať sa emóciám, tomu, čo cítia, čo je práve „in“. No môže to byť veľmi scestné a nebezpečné. Dostali sme od Boha rozum aj na to, aby reguloval naše city, ak sa uberajú nesprávnym smerom. A disponujeme emóciami, ktoré zabezpečujú, aby tomu, čo nám hovorí rozum, nechýbala človečina. Aby to bolo prekrvené ľudskosťou, dobroprajnosťou a zdravým citom.

Svätý Pavol píše: „Všetko skúmajte, a čo je dobré, toho sa držte.“ (1 Sol 5, 21) Toto je naozaj veľmi dôležitá veta. Svätý Pavol dobre vie, čo hovorí, aj vďaka vlastnej životnej skúsenosti. Čo znamená držať sa dobrého? Nie je to len o tom, že máme nejakú informáciu, ktorú uznávame, ale že sme nadobudli niečo, podľa čoho chceme žiť. Nie všetko, čo môžeme čítať, je vhodné na čítanie, nie všetko, čo môžeme počúvať a pozeráť, je správne. Prirovnal by som to ku konzumácii pokazeného jedla. Môžem ho zjesť, nikto mi v tom nezabráni, ale je to rozumné? Nepokazí sa mi vnútorné prostredie? Nepokazí sa mi trávenie? A podobne sa môžem spýtať: Čím krmím svoju dušu, čo čítam, čo pozerám, na čom visím, čo scrollujem, na čom „fičím“, ako hovorí mládež?

Prosím vás, mladí ľudia, buďte moderní. Buďte ľuďmi 21. storočia. Využívajte výhody modernej doby čo najlepšie. Myslite však na to, že tým, kto nám pomôže pochopiť súčasnosť a zorientovať sa v otázke pravdy a užitočnosti, je Ježiš. On je vždy moderný, lebo je Boží syn, lebo je účinne a živo prítomný, lebo je navždy Bohom, ktorý nám prišiel povedať, že nás na konci našej životnej cesty naozaj očakáva. Nech sa nikdy nestane, aby sme pre naháňanie, bezhlavé prijímanie informácií a neschopnosť brzdiť a rozlišovať, napokon netrafili do jedinej správnej brány - do brány nebeského kráľovstva.

Jozef † Halko

Na minútku

Otvorené dvere

Dievčinu, ktorá žila v škótskom Glasgowe, prestalo baviť obmedzujúce spoložitie s rodičmi. Dnešným mladým sa to stáva často.

Táto dievčina odmietla aj náboženské pravidlá svojej rodiny a jedného dňa povedala: „Nechcem vášho Boha. Už to nevydržím. Odchádzam!”

Tak odišla z domu odhodlaná dobyť svet. Čoskoro však zažila sklamanie, pretože si nevedela nájsť prácu. Začala sa teda túlať po uliciach mesta a predávala svoje telo ako prostitútku.

Prešli roky, jej otec umrel, matka zostarla a dcéra žila čoraz viac spútaná svojim životným štýlom.

Matka nemala s dcérou počas tých rokov nijaký kontakt.

Keďže vedela, kde sa zrejme môže jej dcéra nachádzať, vydala sa hľadať ju do najbiednejších štvrtí mesta. Navštívila všetky krízové centrá a jednoducho sa opýtala: „Môžem tu vyvesiť túto fotografiu?” Bola na nej vyobrazená ona - usmievajúca sa žena so šedivými vlasmi. Pod fotografiou bol odkaz písaný rukou: „Stále ťa ľúbim... vráť sa domov!”

Prešlo niekoľko mesiacov a nestalo sa nič. Potom do jedného krízového centra prišla žena, aby požiadala o niečo na jedenie. Ako tam sedela a roztržito sledovala svätú omšu, pohľad jej zabľúdil na nástenku s oznamami. Vtedy zbadala fotografiu a pomyslela si: „Veď to je moja matka!”

Nečakala na koniec omše. Vstala a šla si pozrieť fotografiu zblízka. Skutočne na nej bola jej mama. Uvidela aj nápis: „Stále ťa ľúbim... vráť sa domov!”

Ako tam stála, zaliali ju slzy. Bolo to príliš pekné, aby to mohla byť pravda.

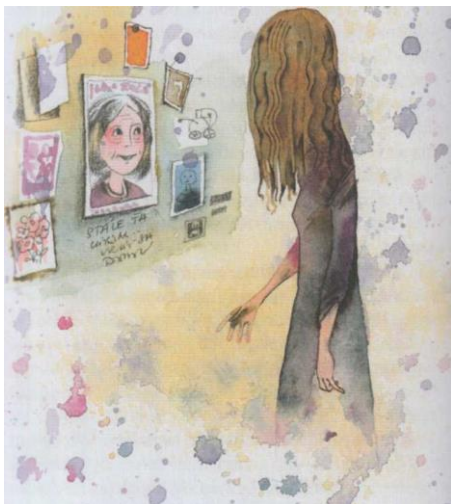
Čas už pokročil a rýchlo sa zotmelo, no tá správa ju tak dojala, že sa hneď vydala na cestu domov.

Keď prišla, bolo včasné ráno. Mala obavy a placho podišla k domu nevediac, čo má vlastne urobiť. Len čo zaklopala, dvere sa otvorili. Pomyslela si, že v dome sú zlodeji.

V strachu o matku utekala do spálne, kde ju našla spokojne spať. Zobudila ju teda so slovami: „To som ja! To som ja! Vrátila som sa!”

Matka nemohla uveriť vlastným očiam.

Utrela jej slzy a objala ju. Dcéra povedala: „Tak som sa bála! Dvere boli otvorené. Myslela som si, že sa sem vlámali zlodeji!”

Matka jej však láskavo odvetila: „Nie, srdiečko. Odkedy si odišla, nikdy som dvere nezatvorila.”

Bruno Ferrero „A kvety jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

Bezbolestne

Radi konajú dobro, ale chceli by, aby to nebolelo. Radi by navštevovali chorých, ale to by ich tí chorí museli sami prísť navštíviť. Vedia, kto by potreboval peniaze, dokonca dobre vedia, že ich dotyčný potrebuje, čakajú však, až kým sám príde o ne požiadať.

Sv. Ján Mária Vianney

Uvedený citát je jedným z mála, kde svätý farár z Arsu používa nádych ironie. Ide o úryvok z jednej dlhej kázne, v ktorej opisuje, ako sa u kresťana prejavuje vlažnosť. Keď príde na praktické prejavy milosrdenstva, človek síce túži konať dobré skutky, nechýba mu dobrá vôľa, ale prax častokrát strokotá na tom, že to nejde úplne bez námahy.

Áno, v mnohom ohľade sme takí, hoci možno každý z nás v inej oblasti. Sme platonickými vyznávačmi lásky k bližnému - o tom netreba pochybovať. V tomto smere sa dokonca stopercentne zhodneme aj s neveriacimi. Stačí si spomenúť na obrovskú popularitu Matky Terézie, všetkými jednomyselne už počas jej života kanonizovanú. Charitatívna činnosť je dnes akoby v móde. V každom prípade väčšina ľudí (aj kresťanov) si zrejme omnoho viac cení charitatívne si typy svätcov ako napríklad povolanie k životu modlitby v klauzúre, dobre prežívanému životu rodine a podobne.

Ktosi napísal, že vo svete sa vyskytujú hrdinovia básnici hrdinovia konajú hrdinské činy i básnici ich potom za to ospevujú. Asi na tom niečo bude. Aspoň je však jasné, že všetci nie sú povolani na to isté. A predsa, pripadá mi trochu falošné rýchlo a samozrejme sa zaradiť medzi básnikov, totiž uspokojiť sa s tým, že po celý budem iba obdivovať dobré a veľkorysé skutky iných ľudí. Pochopiteľne, nemusím a ani i nemôžem stať kópiou Matky Terézie. Predsa len však všeličo môžem. Veď práve ona zvykla hovoriť „Nemilujme iba napoly. Milujme tak, napoly.“ Až to bolí. Inými slovami, až to niečo stojí. Pretože zastaviť sa vo chvíli, keď láska začína niečo stáť, alebo radšej vôbec nič nezačínať lebo to niečo stojí, to by znamenalo nemilovať vôbec.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku